

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1101/2015
17.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића, и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Тркуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Б., због кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., адвоката М.Г., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 321/15 од 05.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 33/15 од 05.10.2015. године, у седници већа одржаној 17.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Б., адвоката М.Г., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 321/15 од 05.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж3 33/15 од 05.10.2015. године

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 84/14 од 06.03.2015. године и то ставом првим изреке пресуде окривљени М.Б. је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица у продуженом трајању из члана 234. став 3. у вези члана 61. КЗ, док је ставом другим изреке пресуде према окривљеном М.Б. одбијена оптужба да је извршио кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 2) КЗ. Ставом трећим изреке пресуде одлучено је да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 321/15 од 05.06.2015. године усвојена је жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору, па је преиначена пресуда Вишег суда у Сомбору К 84/14 од 06.03.2015. године у ослобађајућем делу, тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног М.Б. огласио кривим због извршеног кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 234. став 3. КЗ, за које га је осудио на казну затвора у трајању од једне године. На основу чл. 91. и 92. КЗ окривљени М.Б. је обавезан да по основу прибављене противправне имовинске користи у буџет Републике Србије уплати износ од 6.067.061,57 динара, у року од три месеца од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан да накнади трошкове

поступка о чијој висини ће бити одлучено посебним решењем, а у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. У преосталом делу жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору је одбијена као неоснована, а побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду КжЗ 33/15 од 05.10.2015. године поводом жалбе браниоца окривљеног М.Б. по службеној дужности преиначена је пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 321/15 од 05.06.2015. године и то само у погледу одлуке о урачунавању времена проведеног у притвору, тако што је оптуженом М.Б. у изречену казну затвора у трајању од једне године урачунато и време проведено у притвору почев од 23.04.2004. године до 26.05.2004. године, док је жалба браниоца окривљеног одбијена као неоснована и побијана пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених пресуда Апелационог суда у Новом Саду захтев за заштиту законитости је благовремено поднео бранилац окривљеног М.Б., адвокат М.Г., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) и став 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и потврди пресуду Вишег суда у Сомбору К 84/14 од 06.03.2015. године или да побијане пресуде укине и врати предмет на поново суђење.

Врховни касациони суд је на основу члана 486. став 1. ЗКП одржао седницу већа у којој је размотрио списе предмета, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је недозвољен.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, јер је изрека побијане пресуде Апелационог суда у Новом Саду Кж1 321/15 противречна њеним разлозима и садржини списка, те пресуда не садржи ваљане разлоге о одлучним чињеницама, нити ваљану оцену у поступку изведених доказа.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости указује на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и у вези с тим наводи да је осуђујућа пресуда у овом поступку донета искључиво на основу материјалних доказа, те да суд у потпуности прихвата налаз и мишљење вештака финансијске струке, иако исти у себи садржи очигледне грешке у рачунању, јер вештак у свом допунском налазу и мишљењу утврђује да је укупна вредност предметне робе 45.834,25 евра, или у динарској противвредности 6.067.061,57 динара, што простом рачунском операцијом указује на то да је вештак курс евра рачунао 132,37 динара за један евро, а који курс никада није постојао. У том смислу бранилац истиче да је према курсној листи Народне банке Србије у јуну месецу 2003. године просечан курс износио 65,48 динара за један евро, што одговара динарској противвредности од 3.000.310,00 динара, те да како је у конкретном случају предметна роба купљена у Мађарској и плаћена по тржишној цени, вредност прибављене имовинске користи може се огледати само у евентуалној разлици између набавне и продајне цене увећано за износ утајеног пореза. Због свега наведеног бранилац сматра да прибављена имовинска корист не прелази

износ од 1.500.000,00 динара, који је прописан ставом 3. члана 234. КЗ, већ се у конкретном случају могло радити само о кривичном делу из члана 234. став 2. КЗ за које је запрећена казна затвора у трајању од шест месеци до пет година, па сходно томе апсолутна застарелост кривичног гоњења би наступила у јуну месецу 2013. године.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног цени изведене доказе током поступка и износи своје чињеничне закључке, а везано за износ прибављене противправне имовинске користи, а који чињенични закључци су другачији од оних утврђених у побијаним пресудама, јер бранилац окривљеног за разлику од нижестепених судова закључује да се у конкретном случају може радити само о износу прибављене противправне имовинске користи који је мањи од 1.500.000,00 динара, због чега бранилац окривљеног иако указује на поведу кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, фактички оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Бранилац окривљеног у захтеву истиче и да је графолошким вештачењем утврђено да су на четири царинске исправе које су предмет овог поступка оригинални потписи окривљеног, а што само по себи не указује на то да је окривљени заиста спорну робу у Мађарској купио, будући да ниједан од саслушаних сведока не познаје окривљеног, а пословна документација је шпедитерима достављена аутобусом, те да је из свих доказа очигледно да окривљени са робом купљеном у Мађарској није имао никаквог додира, нити везано за плаћање робе, ни за транспорт робе и њену даљу продају у Србији. Бранилац сматра да како нема доказа да је окривљени лично и непосредно учествовао у било којој од фаза описаних послова, нема ни доказа да је стекао противправну имовинску корист.

Изнетим наводима, бранилац окривљеног оспорава оцену изведених доказа и истом утврђено чињенично стање у побијаним пресудама, везано за поступање окривљеног и конкретне радње које су обележја кривичног дела.

Надаље, бранилац окривљеног у захтеву истиче и то да је суд приликом изрицања кривичне санкције требало да има у виду да је од критичног догађаја протекло више од 12 година, да окривљени у међувремену није вршио било каква кривична дела и да изречена казна затвора у трајању од годину дана није примерена, већ је казна затвора требало да се изрекне само у висини минимума могућег ублажавања, а којим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног оспорава оцену олакшавајућих околности на страни окривљеног од стране нижестепених судова приликом изрицања кривичних санкција.

Како чланом 485. став 4. ЗКП који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП одлучио као у изреци овог решења.

**Записничар–саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.**

**Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.**